

A vénlány és a rablók

Élt egy vénlány. Sok pénze volt, gazdag volt. Három tolvaj összebeszélte, hogy a lányt kirabolják. Majd a lány akkor este azt gondolta:

– No, nem fekszem le addig, míg hármat nem ásítok.

Fonogatott, fonogatott. Az első legény az ablaka alá ment hallgatózni.

Pontosan akkor ért oda, mikor a lány ásított.

– No, eljött már az egy – mondta hangosan.

A legény magára értette, és ijedten ment a cimboráihoz.

– Hő, héj, itt ma nem lesz semmi!

– Miért?

– Megszimatolta a lány, hogy ki akarjuk rabolni.

– Hogyhogy?

– Mikor az ablaka alá értem, azt mondta, hogy „Eljött már az egy!”.

Azt mondja a másik:

– No, kipróbáljuk, elmegyünk mind a ketten. Odaérnek az ablak alá, a lány akkor ásította a másikat.

– No – azt mondja –, végre már eljött a kettő.

Hű, a legények megijedtek, szaladtak vissza.

– Hőj, ez már minket tényleg megtudott, nem lesz semmi a rablásból!

– No, mindegy, tegyünk még egy próbát, menjünk el egyszerre mind a hárman! – mondta a harmadik legény.

Odalopakodtak az ablak alá, a lány meg akkor ásította a harmadikat.

– No, végre eljött mind a három!

A lány letette az orsóját, guzsalyát, hogy végez a fonással. Úgy gondolta, megéteti a kiskutyáját, akit Tökäljának hívtak. A legények látták, hogy a lány indul kifelé, hát szaladtak a kertbe, bebújtak a töklapu alá. A lány meg a hambitról elkezdett kiabálni:

– Tökälja, ne! Tökälja, ne!

A tolvajok nem tudták, hová legyenek.

– Miféle boszorkány ez? Még azt is megtudta a sötétben, hogy a töklapu alá bújunk!

Elmenekültek a tolvajok, lemondtak a rablásról, vissza sem jöttek többet. A lánynak pedig megmaradt a pénze.